

дневник. Пишейки я, Яворов на практика не се съобразява с каноните на жанра, а влиза в него стихийно, откъм поезията и силните чувства при загубата на Мина. Докато при „Когато гръм удари...“ той подхожда далеч по-професионално, по-театрално, откъм жанра драматургия, следвайки, както е прието да се смята, класическите, предимно скандинавски образци. Но малко хора знаят, че в тази пиеса също може би има автобиографичен момент. Не е нужно да доуточнявам. Накратко казано, освен Лора и Мина, Дора Габе, Дора Конова, той е имал и други по-периферни амурни приключения – в България и извън България. Известно е също, че сам разказва подобен сюжет още в писмата си до Мина, като го отнася към себе си... Но да спрем дотук, защото навлизаме в една друга територия. Според мен е важно да имаме предвид, че е възможно да е налице някакъв лично преживян, биографичен момент, реален или досъчинен от самия поет, като катализатор на пиесата, че тя може би не е просто външно, литературно подражателство.

Кремена Димитрова: „В полите на Витоша“ е по-често поставяната пиеса на Яворов, въпреки че специалистите твърдят, че „Когато гръм удари...“ е по-съвършена от драматургична гледна точка в изграждането на образите. Бих попитала специалиста по драматургия сред нас, господин Константин Илиев – вие какво мислите за качествата на едната и другата пиеса?

Константин Илиев: Преди това да кажа нещо друго. Дори не можем да си представим колко много е чиновническата работа в театъра, която един драматург трябва да върши. Аз съм се ровил в архивите на театъра по други поводи и съм видял с какви чудовищно натоварващи неща се е занимавал Яворов и с това е печелел ненавистта на много хора. Известни са и някои изказвания по негов адрес от типа на „вечно византийстващият Яворов“. Един драматург на театър трудно може да бъде обичан, защото актьорът си върши работата, режисьорът – също. Но когато актьорът влезе в кафенето и види там драматурга, си казва: „Защо е тук, а не чете пиеси, аз седя без роли“.

Тези две пиеси са твърде, твърде малко за потенциала, който Яворов е носел в себе си. Яворов не тръгва като невеж в писането на драматургия, знаел е някои неща. За съжаление, до себе си не е имал истински можещ режисьор, за да усети какво трябва, какво не трябва и кое как да се направи. Така че имаме до голяма степен един не докрай реализиран драматургичен талант. Безсмислено е да правя оценки на двете пиеси. За мен по-значимата е „В полите на Витоша“. Може би защото е мислил по-малко за нормативните неща и за теориите. Чел съм някои неща за автобиографичния елемент във втората пиеса, но явно в първата той е много